

Значението на книгата

Полезната книга е единъ голям факторъ въ живота на човѣка. Благодарение на нея, ние имаме възможността да се опознаемъ съ всички културни приобивки на цѣлия свѣтъ. Ние се стремимъ да имаме любовъ къмъ полезната книга, защото чрезъ нея придобиваме знание за живота и се свързваме съ мислитѣ на копнежитѣ на великитѣ хора. По такъвъ начинъ ние облагородяваме своето сърдце, просвещаваме своя умъ и се стараемъ да правимъ една наша постъпка да бъде полезна както за насъ, така и за близкитѣ ни.

Но има и една друга книга, която е сжщинско зло за насъ. Това е книгата, въ която сж описани само слабоститѣ и пороцитѣ на хората.

Такава книга е една лоша храна за насъ, която осквернява сърдцето ни, помрачава умътъ ни и ни ставаме склонни да вършимъ повече лоши работи.

Четете само онази книга, която подтиква къмъ доброто въ живота.

Ат. Бакърджиевъ

ИГРИ И ЗАБАВИ

Обувка

Играчитѣ насѣдватъ въ кръгъ пода, и сж кърпачи на обувки. Сбира се единъ, който е купувачъ. Той подава на единъ отъ играчитѣ обувката и казва: „Кърпачи обувката ми, искамъ я два часа“. Кърпачитѣ бързо даватъ обувката единъ на другъ, за да не забележи купувачу кого е. Купувачътъ излиза въ кръга и следъ малко се връща и си иска обувката закърпена. Кърпачитѣ му казватъ, че не е готова. Той се преструва на боланъ и настоява да му я върнатъ, и ако не му я върнатъ, на нея ще си я вземе. Тогава почва да търси, но обувката минава бързо отъ ръка въ ръка. Когато я улови, той става купувачъ, и играта почва пакъ отъ начало.

Когато разбойникитѣ стигнаха до кѣлиитѣ кѣли на града, главата на махна съ ржка. Всички се уплаха и вслушаха. Извънечий лавна куче, разнесе се оскърцане въ нощната тишина. Отсреща клонестия бръстъ, който шумѣше. По ясното небе бѣгаха уплашени тъмни облаци.

Хайде, Перо, — се обади главатаря, — отивай и помисли добре това, което ти казахъ. Щомъ разберешъ, че положението е удобно, грѣмни и ние веднага ще дойдемъ.

Очитѣ на разбойникитѣ свѣтнаха. Тѣ опипаха блестящитѣ си ножове и пушки. Устнитѣ имъ застинаха въ зловеща усмивка.

Момъкътъ, когото назоваха Перо, мълчаливо поклати глава, махна съ ржка на другаритѣ си и потѣгна въ мрачината на близката уличка.

Той започна внимателно да оглежда наоколо. Всичко му се струваше познато, сякашъ виждаше отново нѣщо, като че ли изгубено, отлетѣло за винаги. Той усѣти едно чувство на умиление, на страхъ и безпокойствие, защото се намираше въ родния си

Великденъ

Въ утрото ехтатъ камбани —
буди се свѣтътъ отъ сънъ!
Сиромаси и стопани
слушатъ радостния звѣнъ:
Христосъ възкресе!

Слушатъ старци бѣлобради,
слушатъ малкитѣ деца —
и на стари и на млади
грѣятъ радостни лица:
Христосъ възкресе!

Слънце весело се смѣе —
праща пролѣтень прѣветъ,
въ златни люлчици люлѣе
хубави мечти безчетъ:
Христосъ възкресе!

Малки птички извъ горитѣ
пѣятъ химнъ на пролѣтѣта,
носи се до небесага
чудна пѣсенъ по свѣта:
Христосъ възкресе!

Георги Владимировъ

действуватъ, та ги буди съ пискливия си гласъ!

Пролѣтно хоро

Младъ овчаринъ на поляна
свирка си надува,
свирката се чува
надалече до Балкана
и хоро се залюлѣва:
хваща се колѣнѣ
хубаво момиче,
а до него пѣкъ гинтява.
Какъ се сили да преваря,
раничко да стане,
бързо да се хване,
на хорото минзухаря.
Ей я, — тропна теменужка,

мила модролѣка, —
скокна и пелина
хвана се до своята дружка.
Но отъ всички най-честито
тука е лалето,
гордо и напето,
води то хорото вито.
Тропатъ всички до насита
весели засмѣни,
съ хубави премѣни,
тропатъ и въ букетъ се вплитатъ...

В. Н. Марчевски

ВЕЛИКДЕНСКИ ПОДАРЪКЪ

ще получи всѣки, който изрѣже този купонъ и го прати заедно съ 5 лв. гербови марки до: Д. КОЛЕВЪ, ул. РЕГЕНТСКА № 10 — СОФИЯ IV.

— Помни, че ако се абонирашъ за в. „Барабанче“, ще получишъ „Барабанска карта“ и книги на равностойността на внесения абонаментъ!

— Презъ тритѣ дни на Великденъ и следната седмица следъ тѣхъ, „Куклениятъ театъръ“ въ София ще играе пиеската на писателката Санда Йовчева — „Маскираната дружина“, която пиеска печатахме въ нѣколко броя въ в. „Барабанче“. Деца посетете представлението и следете афишитѣ!

Разбойникътъ се покайва...

Великденски разказъ отъ Н. Ст. Поповъ

градъ, гдето живѣеше майка му. Младиятъ разбойникъ потрепера при мисълта, че тя ей сега ще изникне въ тъмнината предъ него и ще го прокълне, съ вдигната ржка още веднажъ, както направи преди години.

Перо усили вървежа си. Наоколо безмълвнитѣ кѣли равнодушно го гледаха. Утихналитѣ дървета хвърляха дълги, черни сѣнки по тѣсната, прашна улица. Следъ малко той стигна градския площадъ. Тукъ тихо ромолѣше камената чешма. Откачи бакрената гребачка и се напи съ вода. Тя бѣше все тъй студена и бистра, както преди години, когато, като малъкъ пиеше и се плискаше съ нея. Погледътъ му се спрѣ на голѣмото дървено корито, откъдето пиеха говедата. Тамъ го гледаше весело усмихнатъ жълтоликъя месецъ, а около него играеха сѣнкитѣ на тополитѣ, които сякашъ крепѣха на остритѣ си върхове надвисналитѣ тъмни облаци.

Въ дъното на площада се на-

мираше низката църква съ почернѣлитѣ стени. Пратеникътъ се приближи до дървената ограда. Презъ цепнатинитѣ той съзрѣ множество хора съ запалени свѣщи въ ръцетѣ, съ усмихнати, добродушни лица. Младиятъ разбойникъ се очуди. Какво търсѣха тѣзи хора толкозъ късно тукъ? Какъвъ празникъ е тази нощъ? Той бѣше загубилъ представа за времето, понеже срѣдъ гжститѣ гори, горе въ планината, нѣмаше нито календаръ, нито църква.

— Данъ, данъ, данъ, — биеше старото клепащо съ зеленясалитѣ дървени поставки и тази медено-то му гърло излитаха ясни, стройни звуци, които се разхвърчаваха извъ въздуха, като лекокрили пеперуди, боричкаха се извъ мрака и заглѣхваха задъ гористия хълмъ. Перо видѣ стария свещеникъ, който, облѣченъ въ блѣскавитѣ си одежди, размахваше кандилница, отъ която се разнасяше миризма на тамянь. Близо до него стоеше една стара, слаба жена, съ изпито лице, кое-

НАШИ ЖИВИ ПИСАТЕЛИ

Димитъръ Шишмановъ

Роденъ е въ гр. София презъ 1889 год. Синъ е на известния и голѣмъ български проф. Ив. Д. Шишмановъ. Дим. Шишмановъ е свършилъ право въ гр. Женева. Отъ 1935 год. до днесъ е пълномощенъ министъръ въ гр. Атина, Гърция. Авторъ е на книгитѣ: „Депутатътъ Стояновъ“ — повестъ, „Хайлайфъ“ — повестъ, „Бунтовникъ“ — романъ, „Странни хора“ — разкази, „Кошмарътъ“ и „Панаирътъ въ Стародолъ“ — драми, играни въ Народния театъръ. Напоследъкъ излъже най-новата му книга съ разкази: „Зографъ Павелъ“. Дим. Шишмановъ е членъ на Писателския съюзъ.

ДА СЕ ПОСМѢЕМЪ

Единъ скжперникъ не давалъ никжде бакшишъ. Живѣлъ въ хотелъ и камариерката винаги чакала да ѝ даде поне нѣколко лева бакшишъ. Най-после тя опитала и последното срѣдство. Срещнала го на стълбитѣ и му казала:
— Охъ, господине, днесъ ви сънувахъ.
— Какво?
— Сънувахъ, че сте ми дали 10 лв..
Скжперникътъ се почесълъ по главата и казалъ:
— Десетъ лева? Май сж много, но хайде ще ги дамъ!
Съобщава: Д. К. П. В-ски

— Чети и препорѣчвай въ в. „Барабанче“ на приятелитѣ си!
— Вземай участие въ интереснитѣ конкурси на в. „Барабанче“!

то изглеждаше мъртвешко при беззвучната свѣтлина на восъчнитѣ свѣщи. Разбойникътъ потрепера. Този образъ го изплаши, възбуди въ него много болезнени спомени, които приличаха на незадравѣли, дълбоки рани. Това бѣше майка му. Тѣзи потъмнѣли очи, които изглеждаха пропити съ безкрайна върволица отъ сълзи, гледаха къмъ него безъ да го виждатъ. И той четѣше въ тѣхъ една скрита молба, една незабравима мжка.

— Христосъ Възкресе, Христосъ Възкресе, — пѣха богомолцитѣ и бавно се разхождаха извъ двора. Утре бѣше Великденъ. Предъ очитѣ на момъка изпъкна една минала картина: майка му и той, празнично премѣнени, отиватъ на църква, ей въ тази сжщата. Въ ржката си стиска червено яйце. Цѣлуватъ ржка на свещеника. Въ полунощъ клепащото почва да бие, богомолцитѣ се цѣлуватъ и поздравяватъ съ свѣтия празникъ. Той се чука съ другаритѣ си и колко е билъ щастливъ, когато неговото яйце излъже най-здро.

Една сълза, бистра като кри-
Следва на стр. IV